

DIVADLO APOLLO

(Egon Erwin Kisch: Král zlodějů. Komédie o třech dějstvích. Scéna a režie E. A. Longen. Divadlo Apollo dne 22. května)

Kischova komedie podobá se větrnému mlýnku či kolu štěstěny, jehož jedno rameno, označené jménem královským, směřuje vzhůru, a rameno druhé, či druhá špice kola, ukazuje k zlodějskému peklu. Bedřich Veliký a trestanec ze Štětína! Kisch je roztočil kolem dvou ženských a královský purpur i trestancova šed' zmizely. Veliký král se menší a menší, až jsou mu nakonec malé boty právě dost; není to jeho vina, a nebyla by to jeho zásluha, kdyby zvítězil, neboť vojevůdcové nerozhodují válek. Rozhodnutí nepřivodil ovšem ani Käsebier (jeho čin nebyl nic než dosti neurčitá řeč o pomocné armádě), neukradl města, ale dal jen po zlodějsku napamětnou hrdému králi. Postavy komedie na počátku pestří se všemi barvami a hlasy romantiky, ale koneckonců nezbude nic z těchto ozdob a z královské slupky i z trestaneckých hadrů vylezou lidé navzájem si podobní a blízcí. Zdá se mi, že jednou z nejlepších postav hry je Margit, vždy důsledná a rozhodně jednající. Celá komedie je vtipná a obratná, protikladů je užito tak vhodně, že nikoliv jen situace, ale i duch hry je komický. Neschází ovšem několik kazů (přelidnění scén, členění druhého dějství, vypravování o pranýři, statika prvních výjevů).

Herecky nejpozoruhodnější byl výkon paní Longenové (Margit), výkon Longenův (Käsebier) byl poněkud zneklidněn starostmi režijními, ale i tak byl skvělý. R. Jílovský hrál svého maršálka umírněně a přece výrazně. Některé figurky (rytíř — F. Jindra, Hašile — Karas, Mazaný — Šimáček) charakterizovali herci řečí i hrou vtipně a zajímavě. Panu Pištěkovi nesloužil hlas a tato indispozice byla snad příčinou některých nejistot jeho Bedřicha Velikého. — Souhra tu a tam vážla.

Celkem lze říci, že divadlo Apollo zasluhuje zájmu a především podpory.